

rdeče, rumeno, modro. Tega Eskimi še niso nikdar videli. Drug za drugim so jemali v roke piruhe in jih metali sem ter tja. To je bilo veselja in zabave. Vsi so hoteli imeti te ljubke, pisane žoge. Jajca so padala na led, se razbila, pohodili so jih in že je bil koš popolnoma prazen. »Moji piruhi,« je tarnal Janezek ves v strahu. »Moji lepi, pisani piruhi. Kaj poreče očka?« »Pozno si se spomnil na to, kaj porečem jaz, zelo pozno! Tu lenuhariš pod drevesom in smrčiš. Vstani, hitro!«, je za-

kričal oče zajec. Tedaj se je Janezek prebudil. Zagledal je pred seboj očeta. Naprtil si je urno koš, v katerem so bili še vsi piruhi, kakor jih je bila mati naložila. Manjkal ni niti eden! Tiho je Janezek korakal za očetom. Le enkrat je dejal boječe: »Oče, saj nisem spal, bil sem v deželj brez piruhov.«

»Ne govori budalosti... sanjalo se ti je.« Janezek je molčal. Zagotovo pa le ni vedel, ali je bila resnica ali le — čudno grozne sanje?...

Po Petru Filijusu — Sl. Turkova

Dravski

Zakaj naj ljubimo Koroško?

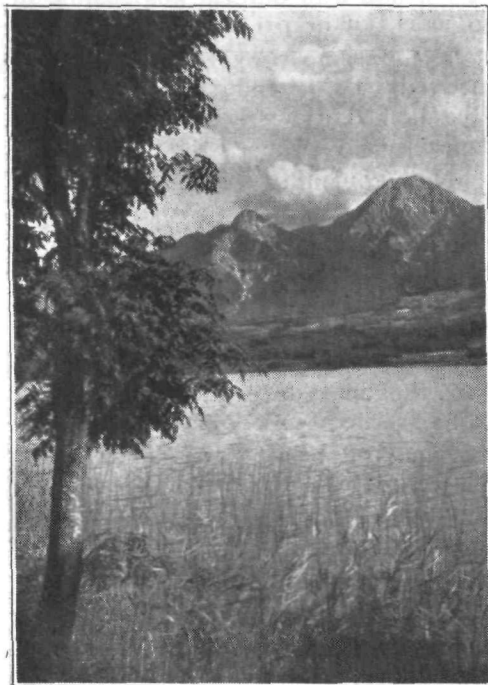
Kmet ljubi svojo zemljo. Skrbno jo goji in obdeluje, s svojim znojem jo zaliva. Tudi vsak narod ljubi svojo zemljo. Tudi mi ljubimo našo slovensko in jugoslovansko zemljo. Na tej zemlji živi naš narod že nad tisoč tristo let. Mnogo več je bilo nekdam naše slovenske zemlje, a kar je je

še slovenske, te si ne pustimo vzeti. Naša je, draga nam je, ljubimo jo z vsem srcem, ohraniti jo hočemo, in če treba, jo hočemo tudi braniti! Nemec pravi: Kdor svoje domovine ne časti in ne brani, svoje domovine ni vreden!

Mi pa hočemo ljubiti vs o našo zemljo. Slovenska zemlja pa se ne neha vrhu Karavank, namreč sega do vrh Dobrača, do vrh Magdalenske gore in do vrh Svinje planine. In to našo zemljo severno od Karavank ljubimo z istim ognjem kakor ono južno od Karavank. Naravno, saj ni vzroka, da bi delali razliko, ker je to tudi naša zemlja! Slovenske koroške gore: Obir, Peca, Dobrač, Svinja planina nam morajo biti ravno tako ljube in drage kakor Storžič, Stol, Triglav, Grintovec. Lepa koroška jezera: Baško, Klopinsko, Vrbsko, nam morajo biti ravno tako ljuba in draga kakor Blejsko in Bohinjsko jezero. Lepa in rodovitna ravnina med Celovcem in Velikovcem, takozvana Celovška ravnina, je slovenska zemlja in nam mora biti ravno tako pri srcu kakor rodovitno polje med Kranjem in Ljubljano.

Svet in drag nam je vsak košček slovenske zemlje, sveta in draga nam je tudi naša lepa koroška slovenska zemlja!

Pred nesrečnim plebiscitom 10. oktobra 1920. je službovala eno leto v Slovenskem Korotanu mlada učiteljica, doma iz Goriškega. — Ah, kako je bilo tedaj prijetno na Koroškem, tisto leto pred plebiscitom! Šola,

Baško jezero z Jepo v ozadju

na Koroškem, potujčevalka slovenskih otrok, pravi rabelj in grobokop slovenstva, je bila tedaj res prava narodna šola! V koroški šoli, v kateri učitelj že z osemletnimi otroci ne govori več slovensko, je bilo tedaj vse slovensko! »Vse slovensko!« Kaj to pomeni, razume le oni, ki ve, da je v koroški šoli naš slovenski jezik preziran in zaničevan, ki ve, da se v koroški šoli ne sme peti slovenska pesem, marveč samo nemška, in da je slovenskim otrokom celo v odmorih pod kaznijo prepovedano slovensko govoriti! Tedaj je veljalo res za slovenski jezik na Koroškem: »Na svoji zemlji svoj gospod!« A kako hitro je minulo! Minulo je kakor lepe, prijetne sanje. Za kratkim dihom pomladi je nastopila zopet zima in burja in mraz!

Po nesrečnem 10. oktobru 1920 je tudi ona učiteljica iz Goriške morala zapustiti Koroško, a lepe slovenske koroške zemlje ni mogla pozabiti. In pisala je svojim znanecem na Koroško: »Ne morete si misliti, da je mogoče tako ljubiti, skoraj oboževati kakšen kraj in ljudi, kakor ljubim jaz Koroško in ljudi, v katerih sredi sem se počutila kakor doma. Tako rada sem jih imela in ne morem jih pozabiti. — Spominjam

se na one dni z nekako pobožnostjo. Vsaka stezica, vsak gozdiček, vse one krasne jutranje in večerne zarje se mi zde kot lepe sanje, ki jih človek, žal, ne more več pričarati. Mogoče si mislite, da so to le besede, a ni tako. Kar naenkrat se včasih spomnim na ono kratko pot čez grič v S. Prav z vsem srcem si zaželim, da bi zopet poklicala brodnika, da bi me prepeljal čez one hitre dravske valove. — Sinoči sem zopet sanjala o Koroški. Zjutraj sem mislila, kako rada bi poletela na Koroško in kogar znanih bi prvega srečala, bi mu padla okoli vratu in se mu razjokala na prsih in sama bi ne vedela, ali naj bi bile to solze žalosti ali veselja.«

Nemci smatrajo danes Koroško, celo Koroško za »nemško zemljo«, imenujejo jo »nemško obmejno deželo«, »predstražo nemškega naroda«. Toda, mladina slovenska, pomni, da je Slovenska Koroška naša, slovenska zemlja, ne pa nemška. Saj je bila nekoč cela Koroška slovenska in še danes imenujejo ljudstvo na Soalnogorskem Koroško »das Windische Land« t. j. Slovensko deželo. Pač v spomin na one čase, ko je bila res cela Koroška še »Slovenska dežela.«

(Dalje prihodnjic)

Arnošt Adamič

Deček iz sirofišnice (Povest)

Vso dolino je zakril dim. Po eni uri je bil napad odbit, Italijani so se umaknili, njihovo topništvo se je pa razljutilo in razbijalo do pozne noči.

V kaverni Ferdinand, ki je bila izkopana kakih pet metrov v zemljo, je četovodja Kösel klical imena vojakov, kajti nekaj jih je ostalo mrtvih v jarku.

»Pečnik!«

»Tukaj!«

»Janež!«

»Na dopustu pri nebeškem Očetu.«

»Naj v miru počiva! — Mikec!«

»Tu«, se je krepko oglasil Tonek in spustil debelo uš, ki jo je staknil za vratom, v umazano, iz tal pronicujočo vodo. Ob dimastem svitu petrolejke, ki jo je bila ne preveč umetelno napravila okorna roka iz konzervne škatle, je Kösel prebiral imena, tu pa tam je napravil križ na umazan list beležnice: kogar ni bilo v kaverni, je ostal razsekan v jarku. Včasih je hebnila granata pod podzemni vhod, da je silni pritisk razstrelbe ugasnil sajasti plamenček. Tedaj je objela neprodorna tema te žive mrliča...